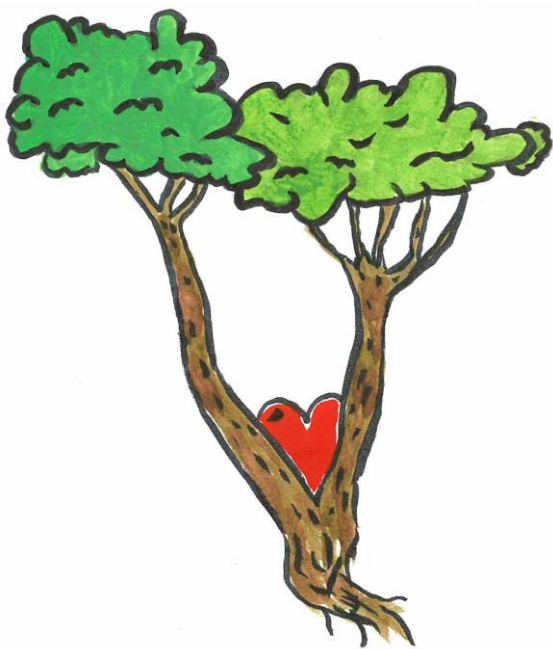

Dva stromy v poli
bok po boku stály,
koruny jejich
si ve větru hrály.

Stály tak blízko,
jako dva bratři,
že poznat se nedalo
čí větev kam patří.

Více než přátelství
stromy však spojilo,
láska je zasáhla,
souznění sílilo.

Kůra se sloupala,
kmeny se nahnuly,
společně dřevem svým
stromy se dotknuly.

Zimy a bouřky
roky se střídaly,
navzdory počasí
stromy si zpívaly.

Silnější spojení,
klidnější bezpečím,
šťastnější partnerstvím,
láskou a přátelstvím.

Zvířata z okolí
také se těšila,
pod stromy v bezpečí
své životy prožila.

Po letech dlouhých
na větvích stromů,
ptáci si švitoří,
že konec je tomu.

Jeden strom náhle
kmen svůj si vzpřimuje,
koruna druhého
slábne a těžká je.

Jeden strom k nebi
paže své vztáhne,
druhý bez opory
kmen ještě víc nahne.

Ozve se rána
jak strom kdysi spanilý,
větve si poláme
když kořeny povolí.

Ptáci hned uletí,
zajíci odskáčí,
pach hlíny v okolí
neštěstí naznačí.

Když prach se usadí,
ptáci se vrátí,
jen jeden strom na poli
už jim stín může dáti.

Ztrápená

Na kraji rybníka
vrba se sklání,
už léta letoucí
břeh jeho chrání.

S mateřskou starostí
hladinu hlídá,
bez větru ve větvích
znuděně zívá.

Už skoro usíná,
už skoro spí,
když tu kousek nad lesem
cos nového zří.

Komáry, žáby
i ryby už zná,
však šedý bod na nebi
stále větší se zdá.

Za malou chvíli
po hladině klidné
kruhy se rozběhnou,
jak pták na ni sedne.

